

Sygn. akt III PO 39/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)
SSN Katarzyna Gonera (sprawozdawca)
SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Halina Kurek

w sprawie z odwołania H.F.
od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 1 marca 2004 r., znak L. Prez. Ia/S-1102/17/04
w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu
administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...],
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 marca 2006 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego decyzją z dnia 1 marca 2004 r.,
wydaną na podstawie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy
wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę –

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.), przeniósł z dniem 15 marca 2004 r. sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego H. F. na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...].

W uzasadnieniu decyzji Prezes NSA podniósł, że podstawowym celem reformy sądownictwa administracyjnego było zapewnienie sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych, utworzonych rozporządzeniem Prezydenta RP z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz utworzenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz.U. Nr 72, poz. 652). Osiągnięcie tego celu było możliwe w drodze przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziowskie w odpowiednich wojewódzkich sądach administracyjnych na podstawie art. 94 § 1 ustawy, który upoważnia Prezesa NSA do przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium NSA. W skład NSA wchodziło 280 sędziów powołanych na te stanowiska na podstawie dotychczasowych przepisów. Na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA, Prezydent RP rozporządzeniem z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz liczby wiceprezesów (Dz.U. Nr 26, poz. 228), ustalił liczbę stanowisk sędziowskich na 50. Wymagało to przeniesienia znacznej liczby powołanych wcześniej sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych. W odniesieniu do przenoszonych sędziów NSA, zajmujących dotychczas stanowiska sędziowskie w zniesionych z dniem 1 stycznia 2004 r. ośrodkach zamiejscowych NSA, Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA przyjęły regułę, że będą oni wykonywać obowiązki sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych utworzonych w miejscowościach siedzib zniesionych ośrodków zamiejscowych NSA, w których sędziowie dotychczas pełnili służbę. Decyzja o przeniesieniu sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego H.F. została podjęta w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...].

Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego H. F. wniosła od tej decyzji odwołanie, zarzucając naruszenie art. 45 ust. 1, art. 180 ust. 1, 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz naruszenie art. 94 § 1 ustawy Przepisy

wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zwanej dalej: ustawą).

W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że fundamentalną zasadą sprawowania urzędu sędziowskiego jest zasada niezawisłości i podlegania tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji). Gwarantem tej zasady jest m. in. instytucja nieusuwalności sędziego (art. 180 ust. 1 Konstytucji), którą realizują następujące rozwiązania: 1) powoływanie sędziów przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa na czas nieoznaczony (art. 179 Konstytucji); 2) dopuszczenie złożenia sędziego z urzędu, zawieszenia w urzędowaniu, przeniesienia do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie (art. 180 ust. 2 Konstytucji); 3) określenie sytuacji dopuszczających przeniesienie sędziego w stan spoczynku (art. 180 ust. 3 i 5 Konstytucji); 4) wyjątkowe dopuszczenie możliwości przeniesienia sędziego do innego sądu tylko w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych (art. 180 ust. 5 Konstytucji). W ocenie odwołującej się, art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających uchybia wymienionym wyżej zasadom. Odwołująca się zwróciła uwagę, że ustawa zasadnicza przewiduje dwie różne sytuacje, w których dopuszcza się możliwość przeniesienia sędziego bez jego zgody. Obejmują one: 1) przeniesienie do innej siedziby lub na inne stanowisko jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie; 2) przeniesienie do innego sądu w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych. W pierwszej sytuacji dopuszcza się przeniesienie sędziego do „innej siedziby”, czyli poza miejsce, gdzie na stałe znajduje się sąd lub przeniesienie na „inne stanowisko”, czyli stanowisko (funkcję, urząd) nie takie samo w hierarchii służbowej, w tym także stanowisko niższe. Przeniesienie takie może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu, a u jego podstaw mogą leżeć wyłącznie ustawowo określone powody, z reguły natury dyscyplinarnej. W drugim przypadku, Konstytucja dopuszcza przeniesienie sędziego do innego sądu w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych. W zakresie stosowania tego przepisu i tylko z podanych w nim przyczyn organizacyjnych dozwolone jest wyłącznie przeniesienie sędziego do innego sądu. Dyrektywa zawarta zwłaszcza w art. 180 ust. 2 i 5 Konstytucji wskazuje, że ustawa

zasadnicza rozróżnia pojęcia „przeniesienia sędziego na inne stanowisko” (art. 180 ust. 2) i „przeniesienia sędziego do innego sądu” (art. 180 ust. 5). Skoro art. 180 ust. 5 Konstytucji zezwala jedynie na przeniesienie sędziego do innego sądu, to z treści tej normy nie można, zdaniem skarżącej, wywodzić że pozwala ona (tak jak to czyni art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających) na dalej idące konsekwencje w postaci jednoczesnego przeniesienia sędziego bez jego zgody na niższe stanowisko (sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego) od tego, na które został powołany (sędziego NSA). Oznacza to, że nawet zmiana ustroju sądów lub zmiana granic okręgów sądowych nie uchyla konstytucyjnej gwarancji nieusuwalności sędziego ze stanowiska. Kierując się zatem dyrektywą zawartą w art. 180 ust. 5 Konstytucji należy uznać, że jeżeli z przyczyn zawartych w tym przepisie z przeniesieniem sędziego do innego sądu (na co ustawa zasadnicza zezwala) łączy się jednostronne przeniesienie go na niższe stanowisko niż to, na które powołał go Prezydent RP (czego ustawa zasadnicza nie dopuszcza), to sędzia niewyrażający zgody na przyjęcie niższego stanowiska powinien być ewentualnie przeniesiony w stan spoczynku. Odwołująca się zaznaczyła, że pozostawienie przeniesionemu sędziemu tylko dwóch elementów składających się na status sędziego NSA (tytuł i wynagrodzenie) nie jest tożsame z pozostawieniem mu stanowiska sędziego NSA wraz ze związanymi z tym stanowiskiem ekspektatywami. Odwołująca się zwróciła uwagę, że awans na wyższe stanowisko w sądownictwie wymaga udziału Prezydenta RP i udziału Krajowej Rady Sądownictwa, przeniesienie zaś na niższe stanowisko niż to, na które sędzia został powołany, pozbawia go prawa do ochrony i oceny zastosowania tego trybu przez Krajową Radę Sądownictwa legitymowaną, zgodnie z art. 186 Konstytucji, do obrony niezależności i niezawisłości sędziowskiej. W opinii odwołującej się, podstawy takiego przeniesienia nie może również stanowić art. 75 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). Wskazuje się w nim, że zgoda sędziego na przeniesienie na inne miejsce służbowe nie jest wymagana, między innymi, w wypadku zniesienia stanowiska wywołanego zmianą organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienia siedziby sądu. Mówi się tu jedynie o przeniesieniu na inne miejsce służbowe, co - w wypadku przeniesienia z

przyczyn organizacyjnych, a nie dyscyplinarnych - nie jest równoznaczne z możliwością przeniesienia sędziego na inne, w tym niższe, stanowisko sędziowskie od tego, na które został powołany. W przepisie tym wyraźnie odróżnia się pojęcie „miejsca służbowego” i „stanowiska” sędziowskiego, co oznacza, że na tle tego unormowania instytucja przeniesienia sędziego bez jego zgody na inne miejsce służbowe nie może być stosowana - nawet przy reorganizacji ustroju sądów - do przeniesienia sędziego na inne, w tym niższe, stanowisko. Odwołująca się podniosła, iż z art. 180 ust. 2 Konstytucji wynika, że przeniesienie sędziego na inne stanowisko niż to, na które na mocy art. 179 Konstytucji powołał go Prezydent RP, może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie. Żaden przepis nie przewiduje natomiast, by jakikolwiek inny podmiot był władny do zmiany powołania sędziego na inne stanowisko niż to uczynił Prezydent RP. W ocenie odwołującej się, art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających narusza - z podanych względów - konstytucyjną zasadę niezawisłości i nieusuwalności sędziów, gdyż pozostawia regulację statusu sędziego NSA dyskrejonalnej władzy Prezesa NSA. Przepis ten, zdaniem skarżącej, budzi również wątpliwości co do jego zgodności z Konstytucją z tego powodu, że nie formułuje jakichkolwiek kryteriów decydujących o przeniesieniu części sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych. Skarżąca wskazała, że z uzyskanych przez nią informacji wynika, iż przesądzała o tym (choć nie zawsze) data powołania na stanowisko i miejsce zamieszkania. Stanowi to, w jej ocenie, naruszenie art. 32 Konstytucji statuującego zasadę równości wobec prawa, art. 52 Konstytucji zapewniającego każdemu wolność poruszania się po terytorium RP oraz wyboru miejsca zamieszkania, jak również art. 65 ust. 1 Konstytucji zapewniającego każdemu prawo wyboru miejsca pracy. Zdaniem odwołującej się, brak podania ustawowych kryteriów przeniesienia części sędziów NSA, posiadających nominację Prezydenta RP na stanowisko sędziego NSA, na niższe stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych koliduje z zasadą demokratycznego państwa prawa i nieusuwalności sędziów. Brak udziału Krajowej Rady Sądownictwa w tej procedurze uniemożliwia ochronę zasady niezawisłości i niezależności sędziowskiej, prowadząc do niepoddających się kontroli i podważających prestiż wymiaru sprawiedliwości kryteriów oceny sędziów. Odwołująca się podniosła, że

ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. ustanawia trzy formy służby dotychczasowych sędziów NSA: 1) pozostanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, 2) delegowanie do orzekania (pełnienia obowiązków) w jednym z wojewódzkich sądów administracyjnych, 3) przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Odwołująca się wskazała, że 5 stycznia 2004 r. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego delegował ją do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym [...] na okres od 1 stycznia do 31 marca 2004 r., przywołując w podstawie prawnej art. 95 § 1 wspomnianej ustawy, dokonał zatem wyboru trybu delegowania jej do WSA [...]. Według odwołującej się, skoro w okresie delegowania nie nastąpiły nowe okoliczności faktyczne lub prawne, nie było podstaw do zmiany raz zastosowanego trybu. Odwołująca się zauważyła ponadto, że w okresie od 15 marca do 31 marca 2004 r. funkcjonowały w obrocie dwa różne akty, odmiennie określające jej status prawny. Z aktów władczych podjętych przez Prezesa NSA nie wynika bowiem, by delegacja do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym na okres od 1 stycznia do 31 marca 2004 r. została uchylona. Odwołująca się zwróciła uwagę, że uzasadnienie kwestionowanej decyzji nie odnosi się indywidualnie do jej sytuacji faktycznej, gdyż nie zawiera elementów wymaganych przez art. 107 § 3 k.p.a. Organ decyzyjny nie wskazał bowiem indywidualnych motywów, jakimi kierował się przy podejmowaniu konkretnego rozstrzygnięcia, powołując się jedynie na pozaustawową - bo przyjętą przez Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA - regułę, według której sędziowie zajmujący dotychczas stanowiska sędziowskie w zniesionych z dniem 1 stycznia 2004 r. ośrodkach zamiejscowych NSA (a więc z wyłączeniem NSA w Warszawie) „będą wykonywać obowiązki sędziowskie w tych wojewódzkich sądach administracyjnych, które zostały utworzone w tych miejscowościach, w których miały siedziby ośrodki zamiejscowe NSA, w których sędziowie dotychczas pełnili służbę”. Zdaniem odwołującej się, uchybiono też obowiązkowi zasięgnięcia indywidualnej opinii w sprawie. Już te okoliczności - niezależnie od niekonstytucyjności podstaw prawnych powołanych w zaskarżonej decyzji - nie pozwalają ostać się w obrocie prawnym aktowi władczemu wydanemu w granicach tzw. luzu decyzyjnego, przewidzianego w art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających. Odwołująca się wskazała, że przepis art. 45 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, iż każdy

ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W ocenie skarżącej, podejmując zaskarżoną decyzję w sposób naruszający przepisy Konstytucji RP, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, posiadający także uprawnienia Ministra Sprawiedliwości (art. 29 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych) naruszył zasadę niezawisłości sędziowskiej, co może podważyć zaufanie obywateli do niezależności sądów. Decyzja ta wzbudza również obawy co do dalszych losów odwołującej się, usuniętej wbrew regule wynikającej z art. 180 ust. 1 Konstytucji RP ze stanowiska sędziego NSA.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł o oddalenie odwołania. Zdaniem Prezesa NSA, zmiany ustroju sądów administracyjnych wymusiły przeniesienia niektórych sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, z pozostawieniem im tytułu i wynagrodzenia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, co odpowiada art. 180 ust. 5 Konstytucji. Takie decyzje o przeniesieniu nie naruszały żadnych zasad konstytucyjnych, ale były konieczne i zmierzały do realizacji reformy sądownictwa administracyjnego, a przy tym zostały podjęte po wypracowaniu zasadniczych kryteriów przenoszenia sędziów przez Kolegium NSA, które zostały zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne tego Sądu w sposób, który umożliwiał każdemu sędziemu zgłoszenie wniosków odrębnych lub propozycji odmiennych oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zostało oparte przede wszystkim na zarzutach naruszenia art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz naruszenia art. 45 ust. 1 i art. 180 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutu naruszenia art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające. Zdaniem Sądu Najwyższego, należy podzielić zaprezentowany w

odpowiedzi na odwołanie pogląd Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, że w toku delegacji nie następuje zmiana statusu sędziego, który otrzymuje jedynie uprawnienie do orzekania w innym sądzie. A zatem w okresie objętym delegowaniem mogą być podejmowane w stosunku do tego sędziego czynności dotyczące jego stosunku służbowego, w tym przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w trybie określonym w art. 94 § 1 ustawy. Decyzje o przeniesieniu lub delegacji nie są bowiem decyzjami administracyjnymi w rozumieniu przepisów k.p.a. Do podjęcia czynności przeniesienia sędziego NSA do wojewódzkiego sądu administracyjnego nie było zatem konieczne uchylene wcześniejszej „decyzji” o delegowaniu sędziego NSA do orzekania w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Oznacza to, że późniejsza czynność przeniesienia sędziego czyni bezprzedmiotową wcześniejszą czynność delegowania. Przepis art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające nie wymaga uzyskania zgody sędziego na takie przeniesienie, ani też zapytania go o taką zgodę. Ze stanowiska Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawartego w odpowiedzi na odwołanie i niepodważanego przez odwołującą się wynika, że zasadnicze kryteria dotyczące przenoszenia sędziów zostały wypracowane przez Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu w dniu 9 lutego 2004 r. W konsekwencji w trakcie obrad w dniu 23 lutego 2004 r. Kolegium NSA zaopiniowało przeniesienie poszczególnych sędziów do odpowiednich sądów administracyjnych. Polegało to na odczytywaniu przez przewodniczącego Kolegium kolejno nazwisk wszystkich przenoszonych sędziów, zadaniu pytania, czy w stosunku do propozycji przeniesienia wymienionych sędziów są inne propozycje, a następnie przystąpieniu do aktu głosowania. Ten sposób postępowania umożliwiał zgłoszenie odrębnego wniosku w przypadku każdego sędziego, odmiennej propozycji oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku oddzielnie. Termin posiedzenia Kolegium był ogłoszony w trakcie poprzedzającego go Zgromadzenia Ogólnego, a przebieg posiedzenia – powszechnie znany, gdyż w skład Kolegium wchodził członkowie reprezentujący wszystkie Ośrodki Zamiejscowe Naczelnego Sądu Administracyjnego i wszystkie wydziały orzecznicze tego Sądu w Warszawie. Taki skład Kolegium został powołany celem zapewnienia wszystkim jednostkom organizacyjnym Sądu

przedstawiciela w tym organie w związku z reformą sądownictwa administracyjnego. Uniknięto indywidualnych ocen w zakresie wypełniania przez poszczególnych sędziów obowiązków sędziowskich, a zwłaszcza działalności orzeczniczej sędziów, co naruszałoby zasadę niezawisłości sędziowskiej oraz podważało przyczynę przeniesienia, którą była zmiana ustroju sądów.

Zdaniem Sądu Najwyższego, zastosowany tryb procedury związanej z przeniesieniem sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego spełniał ustawowe wymagania zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, koniecznej dla skutecznego przeniesienia sędziego na podstawie art. 94 § 1 zdanie pierwsze Przepisów wprowadzających, gdyż faktycznie i realnie umożliwiał indywidualizację formułowania tego typu opinii w stosunku do poszczególnych sędziów. Tryb ten został wprowadzony po uprzedniej konsultacji oraz akceptacji przez całe środowisko sędziowskie Naczelnego Sądu Administracyjnego (jego Kolegium i Zgromadzenie Ogólne), zapewniał obiektywnie sprawne i szybkie przeprowadzenie tej procedury w stosunku do wszystkich przenoszonych sędziów, a w konsekwencji zapewniał skuteczne wywiązanie się upoważnionych organów Naczelnego Sądu Administracyjnego z ciążącego na nich obowiązku wprowadzenia w życie tego etapu reformy ustrojowej sądownictwa administracyjnego. Tryb ten nie naruszał również żadnych obowiązujących w tym zakresie przepisów ustawowych.

Bezprzedmiotowe jest wywodzenie jakichkolwiek argumentów z treści art. 107 § 3 k.p.a. Decyzje o przeniesieniu lub delegacji nie są bowiem decyzjami administracyjnymi, do których mają zastosowania przepisy k.p.a. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III PO 1/04, niepublikowany).

Sąd Najwyższy nie podzielił również zarzutu naruszenia wskazanych w odwołaniu przepisów Konstytucji RP. Badanie zgodności przepisów ustaw z Konstytucją należy do Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, uznał, że art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi jest zgodny z art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przesądza to rozstrzygnięcie przedstawionego w odwołaniu problemu zgodnie ze stanowiskiem Prezesa

Naczelnego Sądu Administracyjnego, że jego kompetencja do skutecznego przeniesienia sędziego tego Sądu na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego, w którym dotychczas pełnił służbę, jest zgodna z Konstytucją.

Konsekwencją uznania art. 94 § 1 ustawy wprowadzającej przepisy reformujące sądownictwo administracyjne za zgodny z art. 180 Konstytucji jest nietrafność zarzutu odwołującej się, że zakwestionowane uregulowanie narusza wskazane w odwołaniu przepisy Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w konstytucyjnej formule zawartej w art. 180 ust. 1, pozostającej w związku z art. 179 Konstytucji, „chodzi ogólnie o funkcję (stanowisko) sędziego, ponieważ z ustrojowego punktu widzenia zwolnienie sędziego ze służby stanowi najpoważniejsze „zagrożenie” dla jego niezawisłości. O wiele mniejsze niebezpieczeństwo niesie natomiast z sobą przeniesienie na inne stanowisko. W kolejnych ustępach art. 180 Konstytucji sprecyzowano zakres dopuszczalnych odstępstw od zasady podstawowej, przy czym regulacja zawarta w ust. 2 i 5 dotyczy również przeniesienia sędziego na inne stanowisko służbowe, to jest do innego sądu (również w innej siedzibie) lub na inne stanowisko w tym samym sądzie. Gwarancji nieusuwalności, która nie ma charakteru absolutnego, nie można zatem odnosić w równej mierze do zwolnienia ze służby i do przeniesienia na inne stanowisko służbowe”. Skoro zatem art. 94 § 1 ustawy jest zgodny z art. 180 Konstytucji, to należy uznać, że nie zachodzi jego niezgodność z art. 179 ustawy zasadniczej, a gdy ponadto jest zgodny z art. 178 ust. 1 Konstytucji, jego zastosowanie nie może skutkować naruszeniem art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Nieuzasadniony jest zawarty w uzasadnieniu odwołania zarzut niezgodności art. 94 § 1 ustawy wprowadzającej przepisy reformujące sądownictwo administracyjne z art. 180 Konstytucji poprzez brak określenia ustawowych i poddających się kontroli kryteriów, decydujących o przeniesieniu części sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych. W uzasadnieniu wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że powierzenie dokonania przeniesienia sędziów Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego bez wskazania konkretnych

kryteriów ustawowych, jakimi powinien się kierować przy dokonywaniu wyboru sędziów „delegowanych” oraz sędziów „przeniesionych”, było konstytucyjnie dopuszczalne również z tego względu, że zagwarantowano prawo odwołania do Sądu Najwyższego, zapewniające zainteresowanemu możliwość wykazania, że działania Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w jego przypadku miały charakter dyskryminujący albo oparte były na nieuzasadnionych lub nieprawdziwych podstawach faktycznych. Na takie okoliczności w odniesieniu do swojej osoby odwołująca się nie powołuje. Również brak udziału Krajowej Rady Sądownictwa w procedurze przeniesienia części sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych nie oznacza przyjęcia kryteriów przeniesienia niepoddających się kontroli sądowej. Możliwość wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego stanowi gwarancję dostępu osoby zainteresowanej do sądowej kontroli trybu i kryteriów przeniesienia (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z 12 października 2004 r., III PZP 2/04, OSNP z 2005 r. nr 9, poz. 121).

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające poprzez zastosowanie przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego „trybu przeniesienia”, pomimo że wcześniej został przez niego zastosowany „tryb delegowania”. W myśl art. 93 ustawy, osoby powołane na stanowiska sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają sędziami Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przepis ten należy rozumieć jako regułę, zgodnie z którą po dniu wejścia w życie ustawy osoby w nim wymienione pozostają na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Na warunkach przewidzianych w art. 95 § 1 ustawy Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego może delegować sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego (a więc tego, o którym mowa w art. 93 ustawy) do pełnienia obowiązków w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Należy podzielić zaprezentowany w odpowiedzi na odwołanie pogląd Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, że w toku delegacji nie następuje zmiana statusu sędziego, który otrzymuje jedynie uprawnienie do orzekania w innym sądzie. A zatem w okresie objętym delegowaniem mogą być podejmowane w stosunku do tego sędziego czynności dotyczące jego stosunku służbowego, w tym

przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w trybie określonym w art. 94 § 1 ustawy, który to przepis został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za zgodny z ustawą zasadniczą.

Zgodna z Konstytucją ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy), wymagała jedynie zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przepis ten nie wymaga natomiast ani uzyskania zgody sędziego na takie przeniesienie, ani też zapytania go o taką zgodę.

W konsekwencji niezasadny okazał się zawarty w uzasadnieniu odwołania zarzut naruszenia art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niewskazanie w zaskarżonej decyzji indywidualnych motywów, jakimi kierował się organ decyzyjny przy podejmowaniu konkretnego rozstrzygnięcia, a powołanie się jedynie na pozaustawową regułę. Reguła ta została bowiem wypracowana przez Kolegium i zaakceptowana przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego. Ponadto trafne jest zaprezentowane w odpowiedzi na odwołanie przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowisko, że rozstrzygnięcia w kwestii przeniesienia lub delegowania sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego – jako rozstrzygnięcia indywidualne podejmowane w ramach istniejącego już i trwającego nadal stosunku służbowego – nie są decyzjami administracyjnymi, a to oznacza, że nie stosuje się do nich przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Natomiast zarzut pozbawienia odwołującej się korzystniejszych rozwiązań prawnych w zakresie prawa do stanu spoczynku nie poddaje się weryfikacji w niniejszym postępowaniu, którego przedmiotem jest decyzja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego o przeniesieniu w trybie art. 94 § 1 ustawy. Wyklucza to możliwość badania przez Sąd Najwyższy w tym postępowaniu innych niż ustawowo określone następstw prawnych decyzji dotyczącej przeniesienia.

Z powyższych względów odwołanie – jako nieuzasadnione – podlegało oddaleniu na podstawie art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w związku z art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) oraz w związku z art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).